

POBYT NA TĚHLE LUXUSNÍ CHATĚ
VYPADAL JAKO ŽIVOTNÍ VÝHRA,
DOKUD HOSTÉ NEZAČALI UMÍRAT...

CHATA V HORÁCH

„Extremně
mrazivý
příběh!“
Shari Lapena

SUNDAY TIMES BESTSELLER

RUTH WARE

CHATA V HORÁCH

CHATA V HORÁCH

RUTH WARE

Přeložila Petra Klůfová



MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Tato kniha poprvé vyšla pod názvem „One by One“ v roce 2020 u Harvilla Seckera (divize nakladatelství Vintage). Vintage je součástí skupiny společností spadající pod Penguin Random House.

Copyright © Ruth Ware, 2020
Translation © Petra Klůfová, 2022
Cover © Book Makers, 2022
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-393-3 (pdf)

*Věnováno Ali, Jilly a Markovi,
kteří mě seznámili s Tajemným údolím.*

„Kdo jsme“ z webových stránek firmy Snoop

Ahoj! Jsme Snoop – přijď za námi, napiš nám, snoopuj nás, prostě cokoli! Jsme totiž fakt cool. A ty?

Topher St. Clair-Bridges

Kdo je tady šéf? Pokud má někdo právo na tenhle titul, pak je to Toph, jeden ze zakladatelů Snoopu (spolupachatelkou mu byla jeho bývalá přítelkyně, modelka / umělkyně / profesionální zlobivá holka @evaluation). Všechno začalo u něj. Jestliže nesedí za stolem v kanclu, pak nejspíš sjíždí boule na svazích v Chamonix, vymývá si hlavu v berlínském Berghainu nebo se jen tak poflakuje. Můžeš ho snoopovat na @xtopher nebo si s ním třeba domluvit schůzku prostřednictvím jeho osobního asistenta Iniga Rydera – jediného maníka, který může Topherovi říkat, co má dělat.

Poslouchá: Oscar Mulero / Like a Wolf

Eva van den Bergová

Z Amsterdamu do Sydney, z New Yorku do Londýna – kariéra modelky zavedla Evu snad do všech světových metropolí. Právě teď je ale doma v londýnském Shoreditchi, kde žije se svým manželem, finančníkem Arnaudem Jankovitchem, a dcerkou Radisson. V roce 2014 založila spolu se svým tehdejším životním partnerem @xtopher společnost Snoop – jejich nápad se zrodil z prosté touhy udržet mezi sebou kontakt i na vzdálenost 5000 km. Eva s Topherem sice už netvoří pár, jejich propojení však přetrvalo: je to Snoop. I ty můžeš s Evou navázat spojení, a to přes její ID @evaluation, nebo cinkni její asistence Anni Creswellové.

Poslouchá: Nico / Janitor of Lunacy

Rik Adeyemi

pán měsíce

Rik u nás drží kasu, vládne financím, je náš vrchní klíčník atd. – obrázek sis už asi udělal/a. Ve firmě je od prvního dne a s Topherem se zná ještě podstatně déle. Co víc dodat? Ach, ano, je to oddaný manžel, se svou ženou Veronique žije v Highgate (Londýn). Snoopuj ho na @rikshaw.

Poslouchá: Willie Bobo / La Descarga del Bobo

Elliot Cross

hlavní nerd

Jestliže hudba je bijícím srdcem Snoopu, pak jeho DNA je napsáno v kódovacím jazyku – a virtuosem v tomto oboru není nikdo jiný než Elliot. Než se zářivě růžové logo Snoopu objeví na tvém telefonu, je jen řádkami java-textu na Elliotově obrazovce. Tenhle Topherův nejlepší kámoš už z dob, kdy se ještě ani jeden z nich nemusel holit, je víc cool, než všichni ostatní nerdi dohromady. Snoopuj ho na @ex.

Poslouchá: Kraftwerk / Autobahn

Miranda Khanová

nejlepší kámoška

Vysoké podpatky, super módní kousky a fakt dobrá káva – to je Miranda. A zatímco si užívá plody uhlíkové macerace vinných hroznů z Guatemaly nebo surfování na webovkách Net-a-Porter, snoopuje úsměvy do celého světa. Chceš nám napsat, postěžovat si, vynadat nám anebo jenom říct „ahoj“? Kontaktuj Mirandu. Snoop ví, že followerů není nikdy dost – stejně jako přátel. Zařaď mezi ty své i Mirandu na @mirandelicious.

Poslouchá: Madonna / 4 Minutes

Tiger-Blue Espositová

mistryně webu

Tiger je ztělesněním zenového klidu, na němž pracuje každodenním cvičením jógy a meditací mindfulness – a samozřejmě jej prohlubuje neustálým streamem hudby, kterou snoopuje skrze svá obří sluchátka. Jestliže se zrovna neskládá do bhudžapídásany nebo nerelaxuje v anantásaně (vleže na boku s nohou zvednutou k nebi), leští a promazává soukolí Snoopu, abychom vždy vypadali co nejlépe, a píše o nás na našem webu. Vyklidni se s Tiger na @blueskythinking.

Poslouchá: Jai-Jagdeesh / Aad Guray Nameh

Carl Foster

chlápek přes zákony

Pro Snoop existuje jen jedna cesta, a to cesta práva. Ten, kdo nás po ní vede, je Carl – ať snoopujeme kohokoli a kdekoli, on je zárukou, že tak činíme přísně v mezích zákona. Vystudoval UCL a ve světě práva se rozkoukával přímo na Temple Square. Poté pracoval v řadě mezinárodních firem zaměřených nejčastěji na zábavní průmysl. Žije v Croydonu. Snoopuj ho na @carlfoster1972.

Poslouchá: The Rolling Stones / Sympathy for the Devil

Zpráva z webových stránek BBC News

16. leden, čtvrtek

Tragédie v lyžařském středisku. 4 mrtví Britové.

Luxusním lyžařským střediskem St. Antoine otřásla během jediného týdne zpráva o druhé tragédii. Došlo k ní jenom pár dní po smrtící lavině, jež měla na svědomí šest obětí a celou oblast na dlouhé dny připravila o dodávky elektrické energie.

Podle předběžných údajů se na horské chatě odříznuté lavinou od okolního světa odehrál doslova hororový scénář, jehož důsledkem jsou čtyři mrtví a dva hospitalizovaní britští občané.

Poplach spustili přeživší, kteří se sněhem vlekli víc než pět kilometrů, aby vysílačkou přivolali pomoc; veřejnost žádá odpověď na to, proč francouzské úřady po nedělní lavině neobnovily dodávky elektřiny a mobilní signál rychleji.

Velitel místní policie odmítl událost komentovat, pouze uvedl, že „probíhá vyšetřování“. Zato mluvčí britského velvyslanectví v Paříži informace potvrdil: „Přijali jsme hlášení o smrti čtyř britských občanů v savojském departmentu Francouzských Alp. Místní policie vyšetřuje incident jako několika-

násobnou vraždu. Přátelům a rodinám zesnulých vyslovujeme hlubokou soustrast.“

Rodiny obětí již byly informovány.

Osm osob, které tragédii přežily – zřejmě se jedná rovněž o Brity –, údajně spolupracuje s policií.

Letošní rok se vyznačuje neobvykle bohatými sněhovými srážkami. Nedělní lavina byla šestá od začátku lyžařské sezóny a počet obětí se tím letos v regionu vyšplhal na dvanáct.

O PĚT DNÍ DŘÍVE

LIZ

Snoop ID: ANON101

Poslouchá: James Blunt / You're Beautiful

Sleduje: 0

Sledující: 0

Při jízdě minibusem z ženevského letiště si nechám sluchátka v uších. Ignoruju Tophera s jeho prosebnými pohledy i Evu, která se po mně ohlíží přes rameno. Pomáhá to. Hudba tiší hlasy uvnitř hlavy, jejich hlasy, které se o mně přetahují a bombardují mě argumenty a ujišťováním o své oddanosti.

Radši je přehluším písní Jamese Blunta, který mi neúnavně opakuje, že jsem krásná. Z té ironie mi je do smíchu, ale ovládnou se, protože jeho lež je svým způsobem konejšivá.

Je třináct hodin dvaapadesát minut. Na olověně šedé obloze za oknem víří sněhové vločky. Zvláštní pocit. Sníh na zemi je oslnivě bílý, ale v letu se zdá šedivý jako popel.

Vůz začne šplhat do kopce. S přibývajícím výškou sílí sněžení a vločky už jen tak snadno netají. Stěrače z předního skla odhruňují proudy břechky, která vodorovně cáká na boční okénka minibusu. Doufám, že máme zimní pneumatiky.

Řidič přeřadí, protože se blížíme k další úzké zatáčce. Když ji minibus projíždí, na kluzké vozovce se kratičce dostane do smyku a já mám na zlomek vteřiny dojem, že se propadám; ze zákmitu závratí mi je na zvracení i na omdlení současně. Honem zavřu oči, abych zablokovala realitu, a ponořím se do hudby.

Náhle skladba umlkne.

Zůstanu sama. Společnost mi dělá jen jediný hlas, neumlčitelný. Můj hlas. Pořád dokola šeptá otázku, která mi hlavou zní už od chvíle, kdy se letadlo odlepilo od runwaye v Gatwicku.

Proč sem vlastně jedu? *Proč?*

Ale odpověď znám.

Protože odmítnutí jsem si dovolit nemohla.

ERIN

Snoop ID: N/A

Poslouchá: N/A

Sleduje: N/A

Sledující: N/A

Sníh *stále* padá – tlusté bílé vločky se lenivě snášejí na měkce vystlané vrcholky, svahy a údolí St. Antoine.

Během posledních dvou týdnů napadly tři metry sněhu a předpověď počasí hrozí dalším sněžením. Sněhokalypsa, řekl Danny. Sněho-maggedon. Lanovky se průběžně zavíraly, otvíraly, zavíraly. Momentálně v celém středisku není v chodu jediná lanovka, jen věrná malá zubačka vedoucí k chatě boj ještě nevzdala. Jezdí v proskleném tunelu a nevadí jí sebevětší závěje, protože sníh se na koleje nedostane – naštěstí, protože když má lanovka občasný výpadek, jsme tady nahoře doslova uvěznění. Až do roku 2000 nevedla do St. Antoine žádná silnice, minimálně ne taková, co by byla sjízdná i v zimě. Všechno, hosté v chatě, každické jejich sousto jídla, to vše se sem dopravuje lanovkou. Kdyby měl někdo dost peněz, mohl by si objednat helikoptéru, ale to se snad ještě nestalo. Navíc ve špatném počasí nelétá ani helikoptéra. Při vánici zůstává pro jistotu v údolí.

Radši o tom moc nepřemýšlím, protože z toho mám divný pocit – klaustrofobii, která neladí s dalekým výhledem z téhle chaty. Nejde jen o sních, ale i o tuny nevíтанých vzpomínek. Stačí minutová pauza a do hlavy se mi cpou výjevy – zmrzlé prsty drápající zledovatělou vrstvu sněhu, odlesk zapadajícího slunce na modré pokožce, třpyt ojíněných řas. Naštěstí dnes nemám na vlastní myšlenky čas. Je jedna po poledni a já uklízím teprve předposlední ložnici, když se z přízemí ozve rezonující třesk gongu. Danny. Houkne moje jméno a dodá něco nesrozumitelného.

„Cože?“ křiknu a Danny tentokrát buď zesílí hlas, nebo popojde blíž ke schodišti.

„Povídám, máme oběd! Pastináková polévka s lanýžovým olejem, tak hni kostrou!“

„Rozkaz, šéfkuchaři!“ odpovím zvesela. V koupelně bleskově vysypu obsah odpadkového koše do černého pytle a seběhnu po točitém schodišti do haly, kam se z kuchyně line lahodná vůně Dannyho polévky spolu s tóny „Venus in Furs“.

Sobota je nejlepší den v týdnu, a současně i nejhorší. Nejlepší, protože se mění turnusy. Dopoledne tu nejsou hosté a já s Dannym máme chatu jen pro sebe, můžeme se povalovat u bazénu, propařit se v horké lázni pod širým nebem a pouštět si hudbu, jakou chceme a jak hlasitě chceme. A nejhorší proto, že se uklízí, což znamená převléknout devět dvoulůžek, umýt devět koupelen (jedenáct, když počítáte tu v přízemí a sprchu u bazénu), vytrít osmnáct lyžařských skříněk a vyluxovat salonek, jídelnu, pracovnu a venkovní kuřárnu, kde musím ze země vysbírat všechny ty hnusné špačky, které se válí kolem navzdory spoustě odpadkových košů a popelníků. Ještě že se Danny postará o úklid kuchyně, i když má vlastní práce taky nad hlavu. V sobotu večer se totiž vždy podává slavnostní večeře; divadýlko pro nové hosty.

Teď spolu sedíme u velkého jídelního stolu a já si mezi lžícemi polévky pročítám informace, které nám ráno poslala mailem Kate. Polévka je nasládlá a hustá a na hladině plují křupavé hoblinky pastináku, které Danny osmahl na lanýžovém oleji.

„Vážně dobrá polévka,“ řeknu. Svoje povinnosti znám skvěle. Danny zvedne oči ke stropu, jako by mávl rukou. Musím uznat, že Danny je skromný. A skvělý kuchař.

„Myslíš, že jim večere bude chutnat?“

Danny tak žadoní o další pochvalu, ale proč ne? Na svoje kuchařské umění je neskrývaně hrdý a rád poslouchá projevy uznání. „Stoprocentně. Je lahodná, zahřeje a... je v ní všechno.“ Snažím se popsat tu výjimečnou chuť, která dělá polévku jedinečnou. „Připomíná podzim v misce. Co chystáš jako další chod?“

„Začneme jednohubkami.“ Danny ukazuje chody na prstech: „Potom přijde pastináková polévka. Následuje srnčí kýta pro masožravce a houbové ravioli pro vegetariány. Jako moučník *crème brûlée* a nakonec sýr.“

Dannyho *crème brûlée* je mistrovské dílo, pro které stojí za to umřít. Už jsem zažila rvačku hostů kvůli zbylé porci. „To zní skvěle!“ prohlásím povzbudivě.

„Jo, pokud se mi sem zase nepropašuje nějaký zatracený vegan,“ zavrčel Danny. Ještě ho od minulého týdne nepřešel vztek na naši šéfovou Kate, kdy se z jednoho hosta vyklubal vegan, navíc s bezlepkovou dietou.

„Kate to napsala naprosto jasně,“ chlácholím ho. „Jedna nesnášenlivost laktózy, jedna bezlepková dieta, tři vegetariáni. Žádný vegan. Buď v klidu.“

„Copak můžu?“ ráchá se Danny v pocitu křivdy. „Vsaď se, že jeden z nich bude držet nízkosacharidovou dietu. Nebo bude frutarián. Nebo breatharián.“

„No, ale breatharián by tě aspoň neotravoval, ne?“ odpovím logicky. „Mají kolem sebe vzduchu dost a dost.“

Mávnu rukou směrem k obrovskému oknu, které vyplňuje jižní stěnu místnosti. Nabízelo dechberoucí panorama, kterého jsem se ani po týdnech v chatě nemohla nasytit. Dnes bylo zataženo těžkými sněhovými mraky, takže viditelnost nic moc. V jasných dnech však člověk dohlédne skoro až k Ženevskému jezeru. Za námi, na severovýchodě chaty, se tyčí Dame Blanche, nejvyšší vrchol St. Antoine, který svrchu shlíží na okolí.

„Čti jména,“ zahuhlá Danny s ústy plnými polévky. Mluví s ryším londýnským přízvukem, i když dobře vím, že vyrůstal na sever od Londýna, v Portsmouthu. Nejsem si jistá, do jaké míry to je hra. Danny je šašek a čím déle ho znám, tím víc mě fascinuje jeho složitá, mnohovrstevná osobnost. Přidrželého kluka z Londýna hraje kvůli hostům, jako že je jeden z nich. Zato během večerů dole v St. Antoine se z dvojníka Guye Ritchieho jako mávnutím kouzelného proutku změnil na oslnivého RuPaula.

Těžko ho můžu nějak soudit, když i já hraju divadlo. Nejspíš jsme na tom oba stejně. To je jedna z kladných stránek práce na horské chatě, kde se nikdo nezdrží nadlouho; v tom směru si s Dannym nemáme co vyčítat. Člověk tu musí začínat pořád znovu.

„Tentokrát to musím zvládnout bez chybičky,“ vyruší mě Danny z myšlenek. Mlýnkem si do polévky namele několik zrněk pepře, ochutná a zatváří se spokojeně. „Další podělanou Madeleine si nemůžu dovolit. Kate by mě vykuchala.“

Kate je oblastní manažerka a koordinuje obsazenost a logistiku pro šest firemních chat. Potrpí si mimo jiné na to, abychom klienty pozdravili křestním jménem hned po jejich příjezdu.

Vysvětlila nám, že tím se lišíme od velkých ubytovacích řetězců. Osobní přístup. Jenže zvládnout to každý týden nanovo je náročnější, než se zdá. Minulý týden se Danny spřátelil s jistou

Madeleine, ale když pak dorazily vyplněné formuláře s dotazníkem spokojenosti, ukázalo se, že ve skupině nebyla žádná Madeleine, ale dokonce ani žádné jméno nezačínalo na M. Danny vůbec netuší, s kým si celý týden tak pěkně povídal.

Sjíždím prstem po seznamu, který včera večer poslala Kate.

„Tak tentokrát je to firemní výprava. Společnost s názvem Snoop. Devět lidí, každý v samostatném pokoji. Eva van der Bergová, spoluzakladatelka. Topher St. Clair-Bridges, spoluzakladatel. Rik Adeyemi, pán měšce. Elliot Cross, hlavní nerd.“ Danny vyprskne polévku nosem, ale já pokračuju: „Miranda Khanová, nejlepší kámoška, Inigo Ryder, šéf šéfa. Anni Cresswellová, chodící diář, Tiger-Blue Espozitová, mistryně webu. Carl Foster, chlápek přes právo.“ Než skončím, Danny doslova brečí smíchy a dusí se polévkou, která mu natekla do nesprávné dírky.

„To tam vážně stojí?“ vyrazí mezi kašláním. „Pán měšce? Tiger – jak to je dopříc dál? Netušil jsem, že Kate má smysl pro humor. Kde je správný seznam?“

„Tohle je správný seznam,“ odpovím pobaveně při pohledu na Dannyho uchechtaný obličej. „Vezmi si ubrousek.“

„Cože? Děláš si prdel?“ kvikne Danny, ale pak se opře zády o opěradlo a ovívá se rukou. „Moment, beru to zpátky. Na Snoop to všechno sedí.“

„Ty je znáš?“ podívám se. Danny není zrovna typ, co drží prst na tepu doby. Objevují se nám tu různé typy hostů, hodně soukromých akcí, občas svatební oslava nebo výročí, ale taky až překvapivý počet firemních výprav – cena se nejspíš zdá přijatelnější, když platí firma. Hodně advokátních kanceláří, obchodních a finančních společností. Tohle je ale poprvé, co Danny firmu zná a já o ní ještě neslyšela. „Co jsou zač?“

„Snoop?“ Teď se pro změnu díví Danny. „Mě podrž, copak žiješ v jeskyni, Erin?“

„Ne, já jenom – nikdy jsem o nich neslyšela. Nějaká mediální společnost?“ Nevím, jak mě to napadlo. Média byla přesně ten průmysl, který mohl vyprodukovat jméno Tiger-Blue Espositová.

„Ne, je to aplikace.“ Danny po mně podezíravě loupne očima. „Fakt jsi o nich neslyšela? Vždyť víš: Snoop, ta hudební apka. Umožní ti – no, špehovat lidi. Nebo tak něco.“

„Nemám potuchy, jak to myslíš.“

„Snoop, milá Erin,“ opakuje Danny už trochu otráveně, jako by čekal, že se mi rozsvítí v hlavě a vykřiknu: No jasně, přece Snoop! Vytáhne mobil a sjede na aplikaci, která připomíná dvě oči na sytě růžovém pozadí; nebo snad dva zuby, těžko říct. Ťukne na ikonu a displej zružoví, pak zčerná a rozsvítí se nápis SNOOP. *Reální lidé reálný čas reálný zvuk*, řvou fialová písmena.

Tentokrát obě O připomínají cívky na kazetovém magnetofonu.

„Můžeš to připnout třeba na svůj Spotify, nebo tak,“ objasní Danny a přitom projíždí menu apky, jako by mi v tom chaotický seznam jmen celebrit mohl udělat jasno. „Budeš poslouchat to samé co ostatní.“

„K čemu to proboha je?“ ptám se tupě.

„Princip ,něco za něco‘,“ dochází Dannymu trpělivost. „Vtip je v tom, že i když tebe nikdo poslouchat nechce, stačí se připojit a budeš poslouchat ostatní. *Voyeurství pro uši*, jak to inzeruje Snoop.“

„Aha. Takže... uvidím, co poslouchá třeba Beyoncé? Pokud tam tedy je.“

„Jasně. I Madonna. A Jay-Z. A Justin Bieber. A vůbec kdokoliv. Celebrity to milují – je to nový Instagram. Prostě se s nimi propojíš, chápeš? Ovšem bez toho, že by člověk o sobě prozradil moc informací.“

Váhavě přikývnu. Jo, někoho to může nadchnout. „Takže jde vlastně o playlist celebrit?“

„Ne přímo playlist, protože se to děje v reálném čase,“ opraví mě Danny. „Slyšíš to, co poslouchají právě teď.“

„A co když jdou spát?“

„Tak nic, zkrátka se neobjeví ve vyhledávání; a když někoho sleduješ a on hudbu vypne, spojení se přeruší a ty se můžeš přesunout k někomu aktivnímu.“

„Ale když někoho posloucháš a on skladbu vypne, aby přijal hovor –“

Danny přikývne.

„Jo, přeruší se to.“

„Brrr, hrozná představa.“

Pobaveně potřese hlavou. „Ale ne, ty to nechápeš. Vtip je v tom...“ Danny hledá slova, jak se snaží vyjádřit cosi nesdělitelného. „Jde o to spojení. Posloucháte stejnou skladbu a ty víš, že ať je teď Lady Gaga kdekoliv na světě, slyšíš, co jí zrovna zní v uších. Je to jako...“ Náhle mu zsvítily oči. „Znáš to, když začneš s někým chodit a dělíte se o sluchátka, každý máte jedno?“

Přikývnu.

„Takže si představ, že se o ty sluchátka dělíš s Lady Gaga; silný zážitek. Když si lehneš a celebrita se odmlčí, je ti jasný, že pravděpodobně jde spát taky... je to úžasně intimní, chápeš? Vztah na dálku. Ale musíš znát jejich ID ze Snoopu, to dá rozum. Já si to svoje zamykám.“

„Takže,“ řeknu zamysleně, „tvoje skladby jsou veřejný, ale účet je anonymní?“

„Jasně. Třeba já mám jen dva sledující, protože jsem se nenamáhal nikoho přidat na svůj seznam kontaktů. Pochop, pár nejpoulnějších snooperů je absolutně inkognito. Je tam jeden Íránec, říká si HacT. Každý měsíc se umístí v horní desítku nejpoulnějších snooperů. Tedy, Íránec – to tvrdí on. Klidně může být z Floridy.“

Cinknutí mobilu upozorní Dannyho na zprávu.

„Aha, vidíš? Tak tohle je děvče, které jsem si dal do kontaktů, Msaggronistic. Je to francouzská Kanadanka z Montrealu a poslouchá super punk. Dostal jsem upozornění, že je online a poslouchá...“ Sjede po notifikaci. „Jo, poslouchá Slits. Není to zrovna můj šálek kávy, ale to se nikdy neodhadne předem.“

„Jasně.“ Netuším, jestli všechno chápu, ale dost to dává smysl.

„No,“ zvedne se Danny a sebere talíře, „chtěl jsem říct, že u podobných technologických start-upů si dokážu představit, že si jejich hlavní ekonom říká pán měšce, nebo ksakru jak. Nejspíš si tak připadají originální. Kávu?“

Mrknu na hodinky. Dvě hodiny a sedmnáct minut.

„Nemůžu. Ještě musím uklidit dva pokoje a u bazénu.“

„Tak ti ji donesu nahoru.“

Vstanu a protáhnu si ztuhlá ramena a šíji. Uklízení je fyzická dřina, ale dokud jsem nevezala tuhle práci, netušila jsem, jak moc namáhavé je. Tahat vysavač po schodech nahoru a zase dolů, drhnout záchody a dlaždičky. Uklidit devět pokojů na jeden zátah je fakt otročina.

Končím úklid bazénu, když se Danny objeví s kávou. Na sobě má plavky – ty nejmenší a nejtěsnější, co jsem kdy viděla. Jsou banánově žluté a když se obrátí, aby můj šálek postavil na lehátko, ukáže na zadku rudý nápis BAD BOI.

„Necákej,“ varuju ho, když se na okraji bazénu připraví ke skoku. „Odmítám znovu vytírat.“

Mlčky na mě vyplázne jazyk a pak předvede dokonalou šipku do mělčí části. Nevystříkla ani kapka. Břichem se dotkne dna a bezpečně se vynoří na druhém konci.

„Tak pojď, uklidila jsi to tady ažaž. Šup do vody!“

Zaváhám. Ještě jsem nevyfluxovala jídelnu, ale těžko říct, zda to někdo pozná.

Podívám se na hodinky. Tři hodiny a patnáct minut. Hosté mají přijet kolem čtvrté. Stihnu to v pohodě.

„Tak fajn.“

Je to náš každotýdenní rituál. Desetiminutové plavání po skončení práce, něco jako symbolické označkování rajónu, připomínka, kdo v tomhle domě ve skutečnosti velí.

Plavky mám pod oblečením. Stáhnou si propocené triko a zamazané pracovní džíny a připravím se ke skoku. Těsně před odrazem mě neviditelná rukama popadne za kotník a zatáhne. Vyvřísknu a zmizím pod vodou.

S prskáním vykouknu nad hladinu a vytřu si vodu z očí.

„Ty kreténskej imbecile! Řekla jsem necákat!“

„Klídek.“ Danny řve směchy, kapky se mu na tmavé kůži třpytí jako drahokamy. „Vytřu to sám, slibuju.“

„To si ksakru piš, protože jinak tě zabiju!“

„Udělám to, neboj. Než si vysušíš vlasy, bude všechno v pořádku.“ Ukáže si na svou vyholenou hlavu, aby připomněl, že v tomhle směru má proti mně výhodu.

Prašším ho do ramene, ale nevydržím se zlobit dlouho. Pár minut v bazénu plaveme a zápasíme a se smíchem dovádíme jako štěňata, až nakonec sotva lapáme po dechu. Jenže to už stejně musíme ven.

Danny se vyhoupne z vody na beton a pořád rozchechtaný odkluše do šatny se převléknout a přichystat se na uvítání nových hostů.

Je mi jasné, že bych měla udělat totéž; zbývá mi ještě dost práce, ale na minutku, vážně jen na minutku, se slastně vznáším na křišťálově modré hladině. Prsty se dotknu jizvy, která mi přetíná tvář, jemně ji pohladím v místě, kde je kůže pořád tenká a citlivá, a prosklenou střešou vzhlížím k šedé obloze, odkud se snášejí rozvířené vločky.

Obloha má navlas stejnou barvu jako Willovy oči.

Hodiny odtikávají minuty zbývající do příjezdu hostů a z šaten slyším šoupání mopy po podlaze. Měla bych vylézt z vody, ale nemůžu. Nedokážu odtrhnout pohled od oblohy. Prostě ležím na hladině, tmavé vlasy rozprostřené do vějíře, a civím nahoru. Vzpomínám.

LIZ

Snoop ID: ANON101

Poslouchá: snoopuje EDSHEERAN ✓

Sleduje: 0

Sledující: 0

Jsme teď docela vysoko v horách. Minibus šplhá nahoru skrz malé alpské vesničky, které připomínají pohlednice, jen obloha není modrá, ale zlověstně šedá jako žula. Déšť se sněhem se postupně změní v husté sněžení a řidič zapne stěrače na maximální výkon, aby vůbec stihly sníh odhrnovat ze skla. Mokrý černý asfalt vozovky přetínají špinavé jazyky ledu, který kola vozu drtí s nepříjemným chrupáním. Silnici lemují mohutné a bahnem postříkané valy ledové břechky, kterou tam nahrnul sněhový pluh; jako bychom projížděli tunelem. Cítím se stísněně, v pasti, takže se zkusím rozptýlit mobilem; projíždím apky a nakonec se vrátím ke Snoopu.

Po odchodu z firmy jsem apku smazala; toužila jsem nechat minulost za sebou a nelíbila se mi představa, že Topher, Eva a ostatní mě prostřednictvím softwaru špehují. Jenže už po pár týdnech jsem si ji stáhla nanovo. Snoop nepřilákal těch sto miliónů uživatelů bezdůvodně: je návykový.

Ovšem nový profil mám zamčený a propojený s anonymní e-mailovou adresou, takže mě nemůže identifikovat ani Elliot, který má přístup ke všem utajeným datům. Ne, nejsem paranoidní; nepředstavuju si, že denně prohledává seznamy a detaily uživatelů, aby kápnul na Liz Owensovou, ale chráním si soukromí. To je snad normální, ne?

Topher se po mně ohlédne a něco prohodí. Vytáhnu si sluchátka z uší.

„Promiň, cos říkal?“

„Jestli si dáš drink?“ Nabídne mi láhev šampaňského.

Zavrtím hlavou. „Ne, dík.“

„Jak myslíš.“ Lokne si přímo z láhve a já se snažím zamaskovat zhnusení. Polkne, otře si rty a dodá: „Doufám, že se do zítřka vyjasní, jinak si moc nezalyžujeme.“

„Copak se nedá lyžovat i při sněžení?“

Povýšeně se zasměje, jako by mluvil s idiotem.

„Ale dá, ale není to nic extra. Jako bys běžela v dešti. Tys v životě nelyžovala?“

„Ne.“ Uvědomím si, že si okusuju kůžičku kolem nehtu, a honem dám ruku dolů. V duchu slyším mamčin ustaraný hlas: *Liz, zlato, odnauč se to. Však víš, že tatínek to nesnáší.* Zkusím její hlas přehlušit. „Chci říct, ne pořádně. Na střední jsme jeli jednou na výlet na umělou sjezdovku, ale to je nejspíš něco jiného.“

„Budeš nadšená!“ ujistí mě Topher s obvyklou sebejistotou, která mi leze na nervy. Samozřejmě nemůže tušit, jestli mě lyžování nadchne nebo ne, ale přiměje člověka, aby mu věřil. Když tvrdí, že *tvoje peníze budou v naprostém bezpečí, je to fantastická investice, v životě nenarazíš na tak výhodné podmínky*, prostě mu důvěřuješ. Podepíšeš šek. Převeď vklad. Všechno vložíš do jeho rukou. Taky proto to dotáhl tak vysoko. Takové sebevědomí udělá z člověka milionáře. Uf.

Mlčím, ale Topher na odpověď beztak nečeká. Zářivě se na mě zazubí, znovu si cvakne šampusu a obrátí se zpět k řidiči.

„Už tam budeme, je to tak?“

„*Comment?*“ zeptá se řidič francouzsky.

Topher se s okázalou trpělivostí jen usměje a dotaz zopakuje – tentokrát mnohem pomaleji. „Už budeme. Na místě?“

„*Presque*,“ řekne řidič úsečně.

„Téměř,“ přeložím šeptem, ale ihned toho zalituju.

„Netušila jsem, že umíš francouzsky, Liz,“ ozve se Eva. S úsměvem se ke mně obrátí a cinká slovy, jako by mi podávala vyznamenání.

Ty o mně toho nevíš víc, Evo, pomyslím si. „Měla jsem francouzštinu na střední,“ brouknu. „Nic moc.“

„Ty jsi taková záhada,“ pronese Eva obdivně. Chápu, že se mi snaží zalichotit, ale nakonec to vyzní spíš shovívavě, protože ona sama má angličtinu jako druhý jazyk po holandštině a navrch plynne mluví i německy a italsky.

Než stihnu zdvořilou odpověď, minibus prudce zabrzdí, až pneumatiky na ledu zaskřípou. Rozhlédnu se. Nevidím horskou chatu, jen temnou brázdu v zasněženém svahu a ceduli s nápisem: „*Le funiculaire de St. Antoine*“. Lanovka? Už tady?

Nedivím se sama. I Carl, firemní právník, který je dost při těle, neskrývá zděšení. Řidič vyskočí z vozu a začne vykládat zavazadla.

„Odtud pokračujeme pěšky, nebo co?“ panikaří Carl. „Ale já si nepřibalil sněhule!“

„Ubytování jsme v St. Antoine 2000!“ ozve se Topherův asistent. V letadle jsem zjistila, že se jmenuje Inigo. Je to světlollasý a neuvěřitelně pohledný Američan. Mluví ke Carlovi, ale současně i k nám všem. „Tohle je Antoine le Lac, ale kolem je spousta malých vesniček; některé tvoří třeba jen pár horských chat. Ta

naše leží sedm tisíc stop nad mořem – chci říct dva tisíce metrů,“ opraví se spěšně, když Eva povytáhne obočí. „Nevede tam žádná silnice, takže poslední úsek cesty urazíme lanovkou,“ ukáže bradou na temný otvor ve svahu. Když zaostřím oči, rozeznám turistiky a znuděného zřízence v uniformě, jak si v pokladní budce hraje s mobilem.

„Jízdenky mám u sebe,“ zvedne Inigo svazek lístků. Rozdává nám je při vystupování z minibusu. Stojíme v měkkém sněhu a vzhlížíme nahoru. V kapsách si nervózně protáhnou prsty a spíš cítím, než slyším, jak mi v nich lupne. Je šestnáct hodin sedm minut, ale obloha plná těžkých sněhových mraků je skoro černá. Každý si najdeme svoje zavazadlo a pak začíná nepříjemné čekání na lanovku. Je zatím někde nahoře v tunelu, odtud neviditelná, ale podle drnčení obřího ocelového lana se zřejmě blíží do stanice.

„Jak se máš, Liz?“ zaslechnu. Obrátím se k Riku Adeyemimu, pánovi měšce firmy Snoop. Pod paží svírá prázdnou láhev od šampusu. Patří k hrstce lidí, které ve Snoopu znám – vlastně je to jen Eva, Topher a Elliot. S úsměvem vyfoukne bílý obláček do ledového vzduchu a pevně mi stiskne rameno, až to zabolí. Snažím se nesyknout. „Dlouho jsem tě neviděl!“

„V pohodě,“ odpovím upjatě. Zlobím se sama na sebe, ale nervozita je silnější než já. V Rikově přítomnosti jsem nervózní vždycky. Zčásti to bude jeho výškou. S muži se mi vždycky jedná špatně, ale nejhůř s těmi, co mě převyšují. Ale kromě výšky mi na Rikovi vadí ta jeho... vypulírovanost. V tom strčí do kapsy i Tophera, ačkoliv oba pocházejí ze stejného vesmíru. Doslova. On, Topher a Elliot se znají z internátní školy. Elliot byl už tenkrát génius. Jejich školu a tu moji, základku Campsbourne v Crawley, dělí celé galaxie. Chápu, že v jejich očích jsem stvoření z neznámé planety. Divná. Společensky neobratná. *Pracující třída.*

Zatnu pěsti, až mi lupne v kloubech, a Rik jen vykulí oči a rozpačitě se uchechtne.

„Stará dobrá Liz,“ prohodí. „Pořád ještě tě baví mučit klouby?“

Neodpovím. Rik nejistě přešlápne a přitom si mimoděk urov-
ná stříbrné rolexky na zápěstí. Zadívá se směrem k dosud nevidi-
telné lanovce, jež se k nám hlučně blíží. „A jak se ti vlastně
vede?“ nadhodí a já mám co dělat, abych nezvedla oči k obloze.
Právě ses na to ptal! odseknu v duchu. Radši však mlčím, protože
už jsem zjistila, že často je to ta nejlepší odpověď. Dokonce mě
baví pozorovat pak reakce okolí.

Rik ke mně zatěká pohledem, a když se nedočká zdvořilého
„Dobře“, trochu vykolejeně strčí volnou ruku do kapsy.

Fajn. Jen ať si počká.

ERIN

Snoop ID: MAJKA

Poslouchá:

Sledující: 0

„Majka?“ nakoukne mi Danny přes rameno, když píšu svoje zbrusu nové uživatelské jméno. „Co to má jako znamenat?“

„Neznáš? Je to postava z Mumínků.“

„Z Mu... koho?“

„Z Mumínků! Jsou to pohádkové knížky pro děti – hele, to je fuk,“ vzdám to při pohledu na jeho zmatený výraz. „A jaký nick máš ty?“

„Neřeknu,“ odmítne Danny dotčeně. „Mohla bys mě snoopovat.“

„Aha, takže ty můj nick znát můžeš, ale naopak to nejde?“

„Přesně tak. Co se chystáš poslouchat?“

Namátkou kliknu na jeden profil. NEVERMINDTHEHORLIX. Apka mi ho nabízí jako doporučený a já mám dojem, že by mohlo jít o moji bývalou spolužačku. Pokojem zazní „Come and Get Your Love“ od Redbone. Název skupiny jsem nikdy neslyšela, ale skladbu znám.

„Někdo tady kouká na *Strážce Galaxie*,“ prohodí Danny s lehkým pohrdáním, ale když zamíří k oknu, aby se podíval, jak sněží,

zlehka se pohupuje v bocích. Už po vteřince se obrátí ke stolu, z nádoby s ledem vytáhne láhev šampaňského a vzápětí z ní zvučně vystřelí zátku. „Už jsou tady, vidím přijíždět lanovku.“

Přikývnu a strčím si mobil do kapsy. Teď není čas klábosit. Čeká nás práce.

O deset minut později stojím v otevřených dveřích horské chaty *Chalet Perce-Neige* a na jedné ruce mi balancuje podnosem se sklenkami. Sleduju skupinku lidí, jak klopýtá a klouže po zasněžené cestě od lanovky až sem. Ani jeden z nich nemá vhodnou obuv a netuší, že ve sněhu se chodí krátkými kroky, s těžištěm těla posunutým dopředu, ne naopak. Jeden z nich, neobyčejně pohledný černochoch, nese – no ano, nese prázdnou láhev od šampusu. Super. Už mají špičku.

Jako první ke mně dorazí vysoký ležerní blondák, věk něco přes třicet.

„Ahoj, jsem Topher. Zakladatel Snoopu,“ zakření se s jasným úmyslem mě okouzlit. Dech mu páchne alkoholem a mluví navlas stejně kultivovaně jako všichni absolventi soukromých škol, o které jsem kdy zakopla. Připadá mi lehce povědomý, ale neumím si ho zařadit – i když možná jde jenom o to, že přesně tak si člověk představí typického vývojáře a šéfa úspěšného internetového start-upu.

„Těší mě,“ usměju se. „Já jsem Erin, vaše zdejší hostitelka. Šampaňské?“

„No, když to musí být...“ Vezme si z podnosu skleničku a kopne ji do sebe na ex. V duchu si poznamenám, že téhle výpravě budu servírovat ne láhve, ale nalité sklenky, a místo šampaňského jim podstrčím prosecco. Při tomhle stylu pití prostě nemůžou poznat rozdíl.

„Dík.“ Vrátil mi skleničku a rozhlédne se. „Super místo, vážně.“

„Díky, máme to tady rádi,“ řeknu. Mezitím dorazí ostatní. Ohromující kráska s karamelově opálenou pletí a plavými vlasy se k nám dohrabe sněhem. „Eva van den Bergová,“ představí ji Tophér, „moje spolupachatelka.“

„Vítám vás, Evo,“ pozdravím. „Těší nás, že si vaše skupina vybrala zrovna *Chalet Perce-Neige*. Chcete nechat zavazadla tady a jít se dovnitř ohřát?“

„Děkuji, to by bylo báječné,“ přisvědčí Eva. Její nepatrný přízvuk prozrazuje, že zřejmě není rodilá Angličanka. Jeden z přicházejících mužů uklouzne a začne tiše nadávat, ovšem Eva jen přes rameno prohodí: „Drž klapačku, Carle.“

Trhnu sebou, ale Carl to zřejmě nepovažuje za nic zvláštního; jen mlčky zvedne oči k obloze, zrychlí tempo a spěchá za kolegy do tepla.

Ve vstupní hale hoří ve velkých krbových kamnech oheň a hosté shodí kabáty a natáhnou ruce blíž k teplu. Položím podnos tak, aby ho měli na dosah, a vytáhnou seznam jmen s čísly pokojů. Rozhlédnu se po přítomných a snažím se odhadnout, komu patří které jméno.

Evu a Tophera už znám. Carl Foster, ten chlápek, co uklouzl, je čtyřicetiletý vazoun s vyholenou lebkou a naducanými tvářemi, ovšem teď do sebe kopl šampaňské tak zvesela, jako by venku před chvilkou nezažil žádný trapas.

Ta elegantní Asiatka vedle schodiště bude zřejmě Miranda Khanová. Na nohou má lodičky na dvanácticentimetrových jehlách a mluví s chlápkem, který sem donesl prázdnou láhev od šampaňského; mezitím ji vyměnil za plnou sklenku.

„Ale Riku,“ škádlí ho Miranda. „Tohle bys říkat neměl.“ V duchu si odškrtnu další jméno – Rik Adeyemi. Fajn, už jich mám pět, ale zbylá čtveřice zůstává záhadou. Štíhlá žena kolem pětadvacítky má konečky krátkých vlasů nabarvené rudě a v podpaží

drží srolovanou jogínskou podložku. Potom sotva dvacetiletý chlapec podobný herci Judu Lawovi zamlada. Podle přízvuku a stylu, jakým drží sklenku, vypadá na Američana. Za ním stojí dívka s krepatou žlutou hřívou, která prostě nemůže být přírodní. Na nose jí sedí obří kulaté brýle a rozhlíží se po hale s výrazem bezradného mláděte. To je buď Anni, nebo Tiger, ale protože nic se jí nepodobá míň než tygr, bude to Anni.

Posledním, devátým hostem je rozpačitý dlouhán, co s rukama v kapsách zírá z okna. Nápadně se odlišuje od brebentícího zbytku skupiny, jejíž členové se k sobě chovají s důvěrností sehraných kolegů.

Ne, moment. Ještě jeden z hostů postává stranou. Žena, něco pod třicet, se nenápadně skrývá v koutě za krbovými kamny, kde ji stíny schovávají tak dobře, že jsem ji opakovaně přehlédla. Skoro jako by se... krčila, a i když to zní divně, jiné slovo mě napadá. Její nejistota ostře kontrastuje se zbytkem skupiny, která si se smíchem dolévá skleničky, ačkoli to je v rozporu s doporučením, že by se nejprve ve zdejší nadmořské výšce měli aklimatizovat. Ženu ze skupiny nevydělují jen chování, ale – prostě všechno. Jako jediná má oblečení spíš ve stylu H&M než D&G, a ačkoliv není sama, kdo má brýle, ty její vypadají spíš jako hrazené zdravotní pojišťovnou, zatímco ostatní mají obruby ve stylu hollywoodských módních ikon. Připomíná mi ptáka, ale ne toho roztomilého, načepýřeného; spíš zpanikařenou sovu v záři reflektorů přijíždějícího auta.

Chci jí nabídnout skleničku šampaňského, ale s údivem zjistím, že na podnosu žádná nezbyla. Že bych se přepočítala?

Rozhlédnu se po hale a vidím deset lidí, ne devět.

„Uch... promiňte,“ obrátím se na Tophera polohlasem. „Jeden člen vaší výpravy se ubytuje jinde?“

Nechápavě vyvalí oči.

„Na seznamu mám jenom devět hostů,“ vysvětlím, „ale vás je deset? Ne že by to byl velký problém, ubytovat můžeme až osmnáct lidí, ale máme jen devět pokojů, tak by mě zajímalo...“

Nedořeknu.

Topher se pleskne dlaní do čela a obrátí se k Evě. „Ksakru,“ sykne tak tiše, že slova spíš naznačuje pohyby rtů. „Zapomněli jsme na Liz.“

„Cože?“ broukne Eva podrážděně a potřeše téměř bílou hedvábnou hřívou; právě si z krku odmotává dlouhou šálu. „Teď jsem ti nerozuměla.“

„Zapomněli jsme na Liz!“ sdělí jí Topher už s větším důrazem. Evě spadne brada. Kradmo se ohlédne po dívce u krbu a neslyšně zakleje stejně jako její obchodní partner.

Topher nás obě odtáhne do kouta z doslechu ostatních a kývnutím přivolá kolegu, který připomíná mladého Juda Lawa. Zblízka ta podoba zmizí, ale muž se kupodivu zdá ještě atraktivnější. Má snědou pleť, ostré lícní kosti a ty nejzářivější topasově modré oči, jaké jsem kdy viděla. „Inigo,“ syčí Topher, když se mladík přesune k nám, „Inigo, zapomněli jsme na Liz.“

Inigo na Tophera chvíli nechápavě zírá, ale pak pochopí a zesíná v obličeji.

„Panebože.“ Má americký přízvuk, tipuju Kalifornii, ačkoliv v tomhle směru nemám přehled. Zděšením si připlácne dlaň na ústa. „Tophere, já – já jsem takový blb!“

„Tvoje vina to není,“ ujistí ho Eva kysele. „Zapomněl na ni Topher, když sestavoval původní seznam jmen. Ale že zrovna na ni –“

„Když jsi tak neomylná,“ procedí naštvaný Topher přes zaťaté zuby, „možná jsi mohla nějaké papírování přehodit na Anni a nechat všechnu dřinu jen na Inigovi, ne?“

„Žádný problém,“ vyhrknu. To to pěkně začíná. První den měl proběhnout ve znamení odpočinku a pohody – relaxace v horké

koupeli, popíjení vína a vychutnávání Dannyho lahůdek. Všední realita by přišla na řadu až později, při powerpointových prezentacích. „Opravdu máme dost lůžek. Jediný problém bude v přerozdělení hostů do jednotlivých pokojů; těch máme jen devět, takže dva z vás se musí o pokoj podělit.“

„Ukažte mi ten seznam,“ zachmuří se Topher.

„Ne, mně ho ukažte!“ utrhne se Eva. „Ty už jsi toho podělal dost, Tophere!“

„Jak chceš,“ zavrčí.

Eva si vezme arch a prstem sjíždí dolů. Přitom si všimnu, že ve svetru má propálené dírky, jako by v něm svařovala; něco mi však napovídá, že takhle ho už koupila a zaplatila za něj nehoráznou částku.

„Liz může bydlet s Anni!“ nadhodí Topher úslužně, ale Eva zavrtí hlavou.

„To v žádném případě. Liz musí dostat samostatný pokoj, jinak všem dojde, co se stalo.“

„A co Carl?“ mumlá Topher. „Každému je ukradený. Klidně k němu někoho můžeme šoupnout.“

„Ale koho?“ krčí Eva rameny. „Rik na to nikdy nekývne. A pokud jde o Elliota –“ Ukáže bradou k rozpačitému chlapíkovi, který postává zády k ostatním.

„Jasně, chápu,“ přisvědčí Topher spěšně. „Tohle by nefungovalo.“

Oba se zamyšleně obrátí k Inigovi, jenž hloubá nad seznamem. Vycítí jejich pohled a nervózně vzhledne. „Přeslechl jsem něco?“

„Jistě,“ potvrdí Eva rázně. „Budeš v pokoji s Carlem. A teď mu to běž oznámit.“

Inigo zvadne.

„Teď budu muset ložnice zpřeházet,“ řeknu a v duchu si vybavuju, které z nich mají dvě lůžka. „Liz musí jít do původního Inigova

pokoje, ten je nejmenší, nevadí? Miranda si vezme ten Carlův a Carl s Inigem budou spát v původní ložnici Mirandy, protože tam jsou dvě postele.“

„Kde je Miranda?“ rozhlédne se Topher. Obrátím se ke schodišti, pod kterým Rik klábosí s rozčepýřenou mladou ženou – no ano, určitě to je Anni –, zatímco urostlá elegantní Miranda zmizela.

Eva si povzdechne. „Propána, asi už si šla nahoru vybalit. Rozhodně nebude nadšená, že dostane menší ložnici, ale musí to skousnout. Dojdu za ní, než se stihne zabydlet.“

„Půjdu s vámi,“ nabídnu se. „A někdo by měl nahoru vynést kufry.“

Za očima se mi začíná líhnout migréna. Neubráním se obávám, že nás čeká hodně dlouhý víkend.